

Potrebuje kresťan demokratické voľby?

Branislav Michalka

7. júna 2023 ✚ Politika ✚ Komentár

„Optimistov by mali strieľať...”

Keď vznikla koncom 19. storočia myšlienka tzv. kresťanskej demokracie, bolo ešte na školách vzdelávanie v odbore dejín na veľmi vysokej úrovni. Oproti dnešku. Preto je udivujúce, ako mohla vôbec v hlavách vzdelaných kresťanov vzniknúť tak bláznivá myšlienka, akou je predstava, že ľudia si vyberú dobrovoľne kresťanskú formu politiky a štátu v ľudovom hlasovaní.

Ilustračný obrázok, zdroj: flickr.com

V každom prípade vznikla, a či sa jej darilo skôr preto, že bola usilovne živená finančnými injekciami lóžových filantropov, alebo sa jej darilo rásť samokvasom, to je v konečnom dôsledku irelevantné.

Kresťanom evidentne šmakovala, a to natoľko, že sa kvôli nej a kvôli svojmu hlúpemu optimizmu rozhodli ignorovať celé svoje, ale aj pohanské dejiny. Skrátka, je nutné konštatovať spolu s postavou z hry českého polyhistora Járy da Cimermana *Výprava na Severný pól*, že: „... sú chvíle, keď by sa mali optimisti strieľať.“

Keby totiž nezabudli na to, čo ich v škole učili, tak by vedeli, že počas celej existencie kresťanstva sa toto náboženstvo nikdy nedostalo k moci ľudovým hlasovaním. Príčiny sú zrejmé. Kresťanstvo je totiž náboženstvom individuálneho obrátenia, nie okamžitej masovej popularity. Veď prečo by sa aj pohania, cítiaci sa tak dobre a sviežo vo svojom bahne, dobrovoľne a masovo rozhodli nasadiť si opraty, obmedziť si veselé živobytie a dať sa na pokánie? To rozhodne nemali nikdy, ako masa a dav, v úmysle.

Keď kresťanstvo v Rímskej ríši zvíťazilo, tvorili jeho vyznávači len tretinu obyvateľstva. A to už vtedy bola Cirkev prepchatá heretikmi a rôznymi sektármi, čiže nebola jednotná. Jej reálny mocenský potenciál bol teda veľmi malý. Marxistickí súdruhovia historici síce verili, že kresťanstvo nakoniec zvíťazilo, pretože sa stalo v rámci dejinného dialektického procesu náboženstvom ľudových más a nových ekonomických vzťahov, avšak ako väčšina marxistov, ani oni si s faktami príliš ťažkú hlavu nerobili. Inak by museli priznať, že kresťanstvo sa presadilo vlastne zázrakom.

Svojim pohanským rodákom ho totiž zadarmo naordinovalo individuuum menom Konštantín Veľký bez toho, aby sa príliš zaujímal o ich názor. Podľa tohto modelu neskôr postupovali všetci panovníci počnúc Chlodovikom I., pokračujúc Karolom Veľkým, sv. Vladimírom a ani náš Pribina, Svätopluk či sv. Štefan nepredstavujú žiadne výnimky v tomto modeli.

Ako však mohli ľudia, ktorí toto všetko vedeli, naletieť na takú priehľadnú fintu s ľudovým výberom? Doteraz poznaná skutočnosť im predsa vyvracala ich očakávania.

Ilustračný obrázok, zdroj: flickr.com

Bude ako nebolo

Motorom kresťansko demokratického bláznenia nemohla byť znalosť faktov, ani znalosť ľudskej povahy. Musela to teda byť optimistická viera. Viera v niečo, čo sľubovalo hromadnú zmenu ľudského správania. A to bola viera v evolúciu a pokrok v zmysle neustáleho zdokonaľovania človeka.

Kresťanský demokrat, vezúc sa parným vlakom, sledujúc prvé lietadlá a autá, aplikoval pokrok v technike na svoje náboženstvo. Skrátka mu to tak nejak vychádzalo, že pokiaľ sa jeho pradeda vozieval na rebriňáku a on sa teraz vezie vo vlaku, tak aj kresťanské náboženské povedomie ľudí z generácie jeho pradeda bolo akési pomalšie a menej komfortné ako to jeho. To sa však teraz malo podľa neho zmeniť, vďaka vyššiemu vzdelaniu a pokroku.

A tak vzniklo niečo, čo by sa dalo nazvať „maritainovským syndrómom“ – ilúzia, že zušľachtené a vzdelané masy, pri modernej informovanosti a demokratickom systéme i výchove, siahnu dobrovoľne po kresťanstve. Každý normálny kresťan by sa mal zrejme hanbiť citovať Maritainov najhlúpejší výrok, lebo dosvedčuje zbytočnosť dlhoročného štúdia a vzdelanosti, tvárou v tvár nehynúcej ľudskej hlúposti. Ale nedá sa tomu vyhnúť. Skrátka Maritain povedal, že verí v dobro človeka a v to, že „*pokiaľ mu dajú vybrať medzi Svätým písmom a pornografickým časopisom, vyberie si to prvé*“. Keď bude mať dost demokratických informácií a vzdelania, samozrejme.

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons

Ó urna, ty's držiteľkou rána...

Na základe tohto presvedčenia začali vznikať katolícke politické strany, ktorých úlohou už nebolo, ako pri predošlých kresťanských stranách, aspoň brzdiť postupujúci rozklad kresťanskej spoločnosti, keď už nebolo síl na zastavenie potopy. Tieto nové strany už totiž vôbec neverili, že nejaký rozklad prebieha. Naopak verili, podobne ako otcovia II. vatikánskeho koncilu, že prichádza doba neutíchajúcej expanzie a rozkvetu kresťanstva, a to zdola a demokraticky.

I dali sa do čulej práce. A čím viac to išlo s kresťanstvom dole kopcom, tým viac sa radostne tmolili okolo svojej predstavy, že práve demokracia je to najživotodarnejšie parenisko pre kresťanstvo, na ktorom sa ešte vlastne len ukáže celý jeho bohatý a 1900 rokov nevyužitý potenciál.

Metódu mali a dodnes majú vcelku jednoduchú. Vždy, keď im niečo pri kresťansko demokratickom pachtení nevyšlo a celé kresťanstvo zase konsolidovane odchádzalo o jeden krok hlbšie do kvetínok, našli okamžite vysvetlenie tohto nesúladu: chyba nie je v demokracii a ľuďoch, ale v kresťanstve. Treba z neho trochu ubrať. Potom to už pôjde. A išlo. Stále hlbšie a hlbšie pod pelargónie...

No a máme ich tu zase, tie sladké voľby, ktoré majú zmeniť svet a popritom demokraticky osloviť ľudí aj kresťanskými hodnotami. Má si vybrať opäť medzi Svätým písmom a pornočasopisom. A čo by ste povedali, ten dobrák si predsa len opäť vyberie radšej pornočasopis. Stavíme sa?

Samozrejme, ten pornočasopis je len symbol. Symbol pohanskej spoločnosti a života. Ale to nič nemení na tom, že si ho vyberie.

No a čo sa od nás kresťanov pri tomto volebnom candrbále vlastne chce? Aby sme verili, že keď ešte trochu uberieme z toho kresťanstva, tak sa to už určite podarí? Nepochybne, ale nesmie tam už z toho kresťanstva zostať nič a potom pravdepodobne zdarne prideme na to, že vlastne všetky strany sú kresťanské. A nota bene, že vlastne ona tá spoločnosť je v podstate celá kresťanská, len o tom nevieme.

Je kresťanskou tak akosi neviditeľne, spirituálne. No a to je vlastne dobre, že? Pretože aj anjeli sú neviditeľní a pritom sú dokonalejší než ľudia. Takže tu máme po sto rokoch usilovnej kresťansko demokratickej práce dokonalejšiu kresťanskú spoločnosť, než bola tá predtým. Podarilo sa.

Ilustračný obrázok, zdroj: picryl.com

Najlepšia voľba? Pomodliť sa

V skutočnosti je každému, aspoň trochu dejín znalému kresťanovi zrejmé, že tu už žiadne voľby nepomôžu. Toto naťahovanie sa medzi pohanskými stranami, v ktorom hrajú kresťanskí demokrati len trápny part mrkvy pre kresťanského oslíka, by nás v podstate už nemuselo príliš trápiť. Skutočné rozhodnutia sa dejú úplne inde, než v lokálnych parlamentoch. Presne tam, kde vždy: v odľahlých centrách moci. Tam sa nanovo inštaluje pohanstvo bez toho, aby sa niekto niekoho pýtal.

A inštaluje sa úspešne, pretože na rozdiel od kresťanstva pohanstvo davom a masám nesmierne šmakuje a ide k telesnému duhu. Preto zmena tohto novopohanského režimu zdola určite nehrozí. Skutočných zmien sa totiž v dejinách Európy zas až tak veľa nestalo a zdola žiadna. Všetko ostatné sú len kozmetické úpravy.

Prvú podstatnú zmenu urobil nedemokraticky Konštantín Veľký, a tá určila charakter Európy až do roku 1516, keď nemecké a severské kniežatá, s osvieteným a obézny anglických psychopatom prijali rovnako nedemokraticky protestantizmus. Osvietení panovníci 18. storočia potom naordinovali ľudu lóžové osvietenstvo, v ktorom Francúzska revolúcia hrala už len úlohu bodky v scenári. Dve svetové vojny, nedemokraticky a konferenciami dovŕšili prevrat a dielo Božie, vykonané skrze Konštantína Veľkého, bolo definitívne popreté. To sú asi tak všetky udalosti, čo priniesli reálnu zmenu režimu.

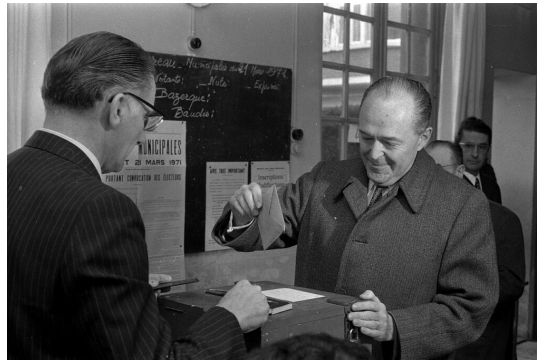
Lump alebo hrdina, my sme jedna rodina

Akú úlohu hrajú v tomto procese nastolovania a ničenia kresťanskej moci voľby? Žiadnu. V prvom prípade išlo o Božiu vôľu a Jeho zásah skrze jednotlivca a pri obrate išlo o Božie dopustenie skrze podobných činiteľov.

Pokiaľ je teda cieľom katolíckeho kresťana návrat kresťanskej spoločnosti, tak môže pokojne prestať upínať svoj zrak k demokratickým voľbám a podobným propagandistickým nezmyslom. Radšej sa môže modliť za obrátenie nejakého čínskeho prezidenta na katolícku vieru, aby sa stal novým Konštantínom, a tým urobí oveľa viac ako vhadzovaním papierov do urny.

Súčasná moc mu totiž dodá vo voľbách aj koalíciu aj opozíciu, stvorí mu aj starú Leyenovú, aj mladú Meloniovú, odvedie jeho hnev do stratena odtokovými kanálíkmi, o akých sa mu ani nesníva, do pokojného prístavu oligarchického a globalistického dobrobytu. Keď bude treba, rozohní jeho nacionalizmus aj internacionalizmus, nasľubuje mu všetko a nesplní nič. Už pri prvom záchveve problémov podplatí potenciálnu reálnu opozičnú hrozbu, alebo ju zdiskredituje.

Nasadí jej do peľcha svojich agentov a tí rozložia celý jej opozičný kurník, ako sme to videli už stokrát. Ten, kto verí tomu, že hlasovaním dôjde k reálnej zmene režimu, ktorý je dnes ešte centralizovanejší, efektívnejší a sofistikovanejší ako v starom Ríme alebo v starovekej Číne, ten môže okamžite zažiadať o plnú invalidnú penziu a prášky na tlmenie záchvatov optimizmu.

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons

Navštívte náš kabaret a neobanujete!

Avšak to neznamená, žeby sa mal kresťan úplne vzdať možnosti zúčastniť sa volebného candrbálu. Ten mu môže poskytnúť niekoľko dobier:

V prvom rade, pokiaľ motyka vystrelí a niečo sa v centrále zle doladí, bude sa môcť zabávať na zúrivosti a prskaní milovníkov pokroku. Teda tých, čo sú na najnižších priečkach mocenského cirkusu, pretože tí skutočne povýšení povražozlepci to zase tak tragicky neberú. Rozhorčené zavýjanie, vyvalené oči, panika a volanie na poplach tých, ktorí v pokrokovej arogancii poučovali národ – aké to osviežujúce zvlaženie obecného progresívneho suchopáru!

V druhom rade, toto sypanie piesku do súkolia globalisticko-pohanskej mašínérie nezastavuje, ale aspoň spomaľuje kroky, ktoré by k nám mohli priblížiť nevábnu budúcnosť plnohodnotného kresťanského otroka. Budúcnosť sa síce zdá byť neodvratná, ale každý žije len raz. S vedomím, že sme urobili všetko, čo bolo v našich silách (a veľa toho už nebolo) pre budúce generácie, môžeme sa, pravdepodobne na rozdiel od nich ešte rok či dva radowať, že nám po dvore behajú sliepky a eurokomisár ešte neposiela políciu kontrolovať, či sme tento týždeň schrúkali dostatočné množstvo smažených chrústov.

A to práve preto, že musel vytiahnuť kvôli troche neplánovaného piesku globálny skrutkovač, a so šomraním na otravných dezolátov, opäť sa trochu pošťurať v mechanizme globálnej mašiny. To ho na chvíľu zamestná a oko Saurona, či jeho lokálneho sluhu, sa bude musieť zaoberať ozubenými kolesami a nie našou každodennosťou. Skrátka platí osvedčená devíza z čias socializmu: čím horšie, tým lepšie.

No a do tretice predstavujú demokratické voľby zábavnú tipováciu súťaž a kolosálne divadlo ľudskej zhovädilosti, vynikajúci materiál na štúdium ľudskej povahy a neutíchajúci zdroj obveselenia. Platíme si ho nedobrovoľne, tak prečo za ukradnuté peniaze aspoň neskonzumovať trochu estrádnej zábavy?

Bolo, nebolo?

Odpoveď na prvotnú otázku, či kresťan potrebuje demokratické voľby k životu, znie jednoznačne nie. To podstatné – kresťanskú moc v štáte, ani kresťanstvo ako také nimi už nepodporí a ostatné veci potrebné pre život si už akosi zaopatrí, tak ako to bolo na svete vždy. Pokiaľ však nimi môže nejako uškodiť pri

nastolovaní a upevňovaní pohanského režimu, treba to využiť.

Navyše je sporné, dokedy ešte táto forma ľudovej zábavy bude pre systém vôbec potrebná. Všetko nasvedčuje tomu, že aj páni sú z nej už trochu unavení. Po jej zrušení nám zostane len spomienka a aká to bude radosť, keď vnúčatkám na kolenách bude deduško rozprávať báje a legendy o hrdinských súdruhoch Matovičovi, Hegerovi, Hlinovi, Majerskom a Naďovi, kresťanoch zakalených bojom v demokratických voľbách.

Ich očka budú žiať, potom vybehnú na spoločný dvor v ekologickej dedino-bunke a vychytia sa hrať na dávnych kresťanských demokratických a volebných bohatierov.

Dobrá noc, deti.

Portál Christianitas.sk svojim čitateľom odporúča:

Taliansky historik a profesor, Roberto de Mattei prináša v knihe **Druhý vatikánsky koncil. Doposiaľ nenapísané dejiny** (slov. vydanie – Nadácia Slovakia Christiana), ucelený pohľad na udalosť, ktorá zásadným spôsobom ovplyvnila život v katolíckej Cirkvi v druhej polovici 20. storočia a nemalou mierou naň vplýva i dnes.

Uvedenú knihu si môžete objednať na adrese: **<https://www.christianashop.sk/druhy-vatikansky-koncil-doposial-nenapisane-dejiny/>**

V našom eshope si však môžete objednať vo výraznej zľave aj ďalšie zaujímavé tituly - viac informácií na našej stránke [christianashop.sk/](https://www.christianashop.sk/).

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/potrebuje-krestan-democraticke-volby/>